

PRIEKŠ KUNGA PRIEKŠĀ: PIELŪGSME UN SVĒTNĪCA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 25:1-22; 29:38, 39; 2. Moz. 35; 5. Moz. 12:5-7, 12, 18; 16:13-16

ATMIŅAS PANTS:

„Un priecājieties tur Tā Kunga, sava Dieva, priekšā tiklab jūs paši, kā arī jūsu dēli un jūsu meitas, jūsu kalpi un jūsu kalpones, un arī levīti, kas mīt jūsu vārtos, jo tiem nav piešķirtas daļas, nedz arī mantojuma līdz ar jums.” 5. Moz. 12:12

Krievu rakstnieks Ļevs Tolstojs rakstīja par kādu draugu, kurš, tuvojoties nāves stundai, paskaidroja savu ticības zudumu. Vīrs teica, ka viņš kā bērns lūdzis Dievu, viņam bijis pašam savs personīgs svētbrīdis pirms gulētiešanas. Kādu dienu pēc medībām viņš kopā ar savu brāli gāja gulēt vienā istabā. Viņš nometās ceļos, lai lūgtu. Viņa brālis paskatījās uz viņu un teica: „Tu vēl joprojām to dari?” Kopš tā brīža vīrs vairs nekad nelūdza, nekad neturēja svētbrīdi, nekad neparādīja jēlcādu ticību. Vārdi „tu vēl joprojām to dari?” vienkārši parādīja, cik tukšs un nenozīmīgs visus šos gadus viņam bijis šis rituāls, tāpēc viņš to pārtrauca.

Šis stāsts ilustrē, kādas briesmas draud tad, ja mēs piekopjam tikai rituālus. Pielūgsmei jānāk no sirds, no dvēseles, no patiesām attiecībām ar Dievu. Tieši tāpēc mēs šajā nedēļā aplūkosim senā Israēla svētnīcas kalpošanu, israēliešu pielūgsmes centrālo daļu, un uzzināsim, ko mēs varam mācīties no tās, kā iegūt dziļāku pielūgsmes pieredzi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 23. jūlijā.

„LAI ES VARĒTU MĀJOT VIŅU VIDŪ”

„Tu tos vadīsi un statīsi kalnā, kas ir Tavs ipašums, vietā, ko Tu Sev esi darījis par mājokli, svētnīcā, ko Tava roka, ak, Kungs, ir cēlusi.” (2. Moz. 15:17)

Ši ir pirmā vieta Bībelē, kur ir minēta svētnīca. Tā ir daļa no atbrīvošanas dziesmas, ko Israēla bērni dziedāja pēc aiziešanas no Ēģiptes. Pants runā ne tikai par svētnīcu, bet iekļauj arī to, ka tas būs Dieva mājoklis virs zemes. Ebreju vārds, kas tulkots kā ‘mājoklis’, atvasināts no vārda saknes, kas burtiski nozīmē ‘sēdēt’. Vai Kungs patiešām taisījās mājot, „sēdēt” starp Saviem ļaudīm šeit uz zemes?

Izlasi 2. Moz. 25:1-9. Kas ir divas galvenās lietas, ko mēs iegūstam no šiem pantiem, un kāpēc tās ir pārsteidzošas? (Domājot par atbildi, padomā par to, kas ir Dievs, Viņa spēks, Viņa varenums un majestātiskums.) _____

Dievs, kurš bija atbrīvojis Israēlu, tagad gatavojās mājot viņu vidū. Tas pats Dievs, kurš bija spējīgs darīt tik daudz neticamu „zīmju un brīnumu” (5. Moz. 6:22), Dievs, kurš radīja debesis un zemi, tagad dzīvos Savu ļaužu vidū. Pārrunājet par Dieva klātbūtni, kas ir tik tuvu!

Bet kulminācija ir tā, ka Viņš gatavojās dzīvot celtnē, ko taisījis kritušais cilvēks. Viņš, kurš ar vārdu izsauca esamībā pasauli, tāpat ar vienu vārdu būtu varējis radīt brīnišķīgu celtni. Patiešām, Viņš iesaistīja Savus ļaudis tādas vietas radīšanā, kam bija jākļūst ne tikai par Viņa mājokli, bet par vietu, kas būs visas israēliešu pielūgsmes centrā.

Israēlieši netaisīja svētnīcu pēc cilvēciskiem standartiem. Tieši pretēji, „pēc (..) parauga, (..) tā jums būs taisīt”. Ikvienai detaļai zemes svētnīcā bija pareizi jāattēlo svētais Dievs un jābūt Viņa klātbūtnes cienīgai. Visam, kas bija saistīts ar to, bija jāiedveš cieņas un godbijības izjūta. Galu galā, tas taču bija Universa Radītāja mājoklis.

Iedomājies, ka tu stāvi ārpusē pie šīs celtnes un zini, ka iekšā mājā Jahve, Dievs Radītājs, debesu un zemes Kungs. Kāda būtu tava attieksme, un kāpēc? Ko tava atbilde māca par attieksmi, kādai tev vajadzētu būt pielūgsmes laikā? _____

LABPRĀTĪGĀS SIRDIS

Kā mēs vakar redzējām, Kungs ne tikai izvēlējās mājot Savu ļaužu vidū; Viņš to darīja ēkā, ko bija uzcēluši cilvēki, par spīti tam, ka Viņš daudz ko citu bija radījis pārdabiskā kārtā. Tas ir, Viņš tos iesaistīja tiešā veidā, tādēji tuvinoties viņiem. Bez tam, Viņš arī materiālus šai būvei neradīja brīnumainā veidā.

Izlasi 2. Moz. 35. nodaļu. Kas šeit notiek, un kādas svarīgas mācības mēs varam no tā gūt sev attiecībā uz visu pielūgsmes jautājumu? _____

Ievēro uzsvāru uz izteiciena „sirds skubinā”. Dievs teica – „ikviens, ko sirds skubina,” (2. Moz. 35:5) un „ikviens, kura sirds skubināja,” (2. Moz. 35:21) – un cilvēki atsaucās. Tas nozīmē, ka nebija ne uguns, ne pērķona, ne arī skaļas balss no Sinaja kalna, kas pavēlētu viņiem pienest šos upurus. Tā vietā šeit mēs redzam Svētā Gara darbu, kurš nekad Sevi nevienam neuzspiež. Viņu labprātība dot atklāj pateicības jūtas. Galu galā, skat, cik daudz Kungs viņu labā bija darījis. Ievēro arī, ka ļaudis bija ne tikai labprātīgi dot; viņi to darīja ar priecīgu garu un enerģiju. Viņi labprātīgi ziedoja materiālas dāvanas, savu laiku, savas spējas un savu radošo darbu: „Visas sievas, kurām sirds uz to skubināja,” (26. p.) „visus, kurus sirds skubināja sākt šo darbu un darīt.” (2. Moz. 36:2)

Ko vēl israēlieši darīja, pirms tika taisīta svētnīca? _____

Mēs bieži tiecamies domāt par dievkalpošanu jeb pielūgsmi kā par ļaužu grupu, kas sanākusi kopā dziedāt, lūgt un klausīties svētrunu. Tā ir patiesība, tomēr pielūgsmē ar to nebeidzas. Tas, ko Israēla bērni šeit darīja, arī bija pielūgsmē. Ikviens pašizliedzības akts, atdodot savus materiālos resursus, laiku vai talantus Kungam, ir pielūgsmē.

Padomā pats par savu došanu – par desmito, ziedojumiem, laiku, talantiem. Kā tu esi piedzīvojis/-usi, ko nozīmē pielūgt ar savu rīcību? Kā, atdodot sevi, tu saņem atpakaļ? _____

NEPĀRTRAUKTAIS DEDZINĀMAIS UPURIS

„Lūk, kas tev jāupurē uz altāra diendienā: divi jēri, gadu veci, viens jāupurē no rīta, otrs pret vakaru.” (2. Moz. 29:38, 39)

Ik dienas upurējamiem jēriem – „nepārtraukti dedzināmiem upuriem” (42. p., NKJV) – bija jānāca ļaudīm viņu nepārtrauktā vajadzība pēc Dieva un viņu atkarība no Viņa piedošanas un pieņemšanas. Uguns uz altāra bija jāuztur degoša dienu un nakti (3. Moz. 6:8-13). Šī uguns varēja kalpot kā pastāvīgs atgādinājums viņu vajadzībai pēc Glābēja.

Dievs nekad nebija domājis, ka ikdienas jēra upurēšana varētu kļūt vienkārši par rituālu vai rutīnu. Tam vajadzēja būt laikam, kas ir „vissaistošākais visiem Dieva pielūdzējiem”, laiks sagatavoties pielūgsmei, klusai lūgšanai, un „nopietni vajadzēja pārbaudīt savas sirdis un atzīt visus grēkus”. Viņu ticībai bija jāsatver gaidāmā Glābēja apsoliņumi, patiesais Dieva Jērs, kas lies Savas asinis par visas pasaules grēkiem (skat. E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 353. lpp.)

Kā šie panti sasaista Kristus nāvi un dzīvnieku upurēšanu Vecās Derības sistēmā? Ebr. 10:1-4; 1. Pēt. 1:18, 19. _____

Pāvils Vēstulē ebrejiem 10:5-10 citē Ps. 40:6-8, kur viņš parāda, ka Kristus ir dzīvnieku upurēšanas patiesās nozīmes piepildītājs. Viņš izsaka domu, ka Dievam nav prieka par šiem upuriem, bet ka to nolūks ir piepildīt grēka ciešanu laiku, nožēlas laiku un novēršanos no grēka. Līdzīgi, arī Dieva Dēla upuris nozīmēja agoniju un sirdi pļošu ciešanu laiku gan Tēvam, gan pašam Dēlam. Pāvils arī uzsver, ka patiesai pielūgsmei vienmēr jānāk no piedodošas, šķīstītas un svētotas sirds, kas priecājas paklausīt Tam, kas visu to darījis iespējamu. „Es jums lieku pie sirds, brāļi, (..) nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu garīgā kalpošana.” (Rom. 12:1)

Pielūgsmē pirmkārt un pāri visam nozīmē atdot sevi visu un pilnībā kā dzīvu upuri Dievam. Ja atdosim sevi vispirms, tad tam sekos mūsu dāvanas, mūsu slava un mūsu sirdis. Šāda attieksme ir droša aizsardzība pret bezjēdzīgiem un tukšiem rituāliem.

Pajautā sev: vai es esmu atdevis/-usi visu Kristum, kurš nomira par maniem grēkiem? Vai varbūt ir palicis kāds stūrītis manā sirdī vai dzīvē, kuru es nevēlos atdot? Ja tā, tad kas tas ir un kā mana sirds var tikt skubināta atdot arī to? _____

SADRAUDZĪBA AR DIEVU

Viens no galvenajiem aspektiem, esot kristietim un glābjošās attiecībās ar Kristu, ir pazīt Kungu. Jēzus pats teica: „Bet mūžīgā dzīvība ir tā, ka tie pazīst tevi – vienīgo, patieso Dievu un Jēzu Kristu, ko tu esi sūtījis.” (Jāņa 17:3, jaunais latv. tulk.) Kā jebkurās attiecībās, atslēga ir sazināšanās.

Izlasi 2. Moz. 25:10-22. Ko šeit liek cilvēkiem darīt, un kādi apsolījumi viņiem tiek doti? _____

Virš svētā šķirsta, kas saturēja Dieva svēto likumu un kas tika novietots uz zēlastības krēsla, mājaja Dieva klātbūtne šehinas godībā. Šeit „zēlastība un uzticība (..) sastopas, taisnība un miers (..) skūpstās”. (Ps. 85:11) Šeit no kvēpināmā altāra Svētajā Vietā pacēlās dūmi, kas simbolizēja Dieva ļaužu lūgšanas, sajauktas ar Kristus nopelnu un aizbildniecību.

Tam visam pa vidu ir apsolījums: „Un šeit Es ar tevi sastapšos; no salīdzināšanas vāka virsus, no vietas starp abiem ķerubiem, kas atrodas virs liecības šķirsta, Es runāšu uz tevi visu, ko Es tev pavēlēšu priekš Israēla bērniem.” (2. Moz. 25:22)

Dievs apsolīja tautai ne tikai Savu klātbūtni. Viņš apsolīja sazināties ar Saviem ļaudīm, sarunāties ar tiem, vadīt viņus pa tiem ceļiem, ka kuriem tiem jāiet.

Ko mums apsola šie panti? Ps. 37:23, 24; 48:15, Sal. pam. 3:6; Jāņa 16:13 _____

Mūsdienās, protams, mums nav zemes svētnīcas, bet mums ir Dieva vadības un klātbūtnes apsolījumi mūsu dzīvē, ja mēs nodosimies Viņam. Kurš ticīgais gan nav redzējis Kunga vadību noteiktos brīžos savā dzīvē?

Ari šeit ienāk pielūgsmē. Mums jāpielūdz Kungs ar tādu attieksmi, kurā parādās padevība, pakļaušanās un labprātība tikt vadītam. Sirds, kas nodota Kungam lūgšanā, padevībā, godbijībā un pakļāvībā, sirds, kas izjūt pati savu vajadzību pēc glābšanas, pēc zēlastības, pēc nožēlas, ir sirds, kas pildīta ar slavu Dievam, tiks vadīta pa to ceļu, pa kuru vēlas Kungs. Visbeidzot, patiesai pielūgsmēi vajadzētu palīdzēt tev būt atvērtākam/-ai Dieva vadībai, jo tai vajadzētu palīdzēt iemācīties padevības un ticības attieksmi. Šāda veida pielūgsmē nav nekā tukša.

PRIEKŠ KUNGA PRIEKŠĀ

Nozīmīga daļa 2., 3. un 4. Mozus grāmatā runā par svētnīcas kalpošanu – tās celtniecību, darbību, upuriem un ziedojumiem, kas tur jāpienes, kā arī par priesteru kalpošanu. Tā bija ļoti svēta vieta. Galu galā, tā bija ne tikai vieta, kur mājāja pats Dievs, tā bija vieta, kur Israēls nāca pēc piedošanas un grēku šķīstīšanas. Tā bija vieta, kur Israēls mācījās un piedzīvoja evaņģēliju.

Vienlaikus mums nevajadzētu domāt, ka israēliešu pielūgsmē bija auksta, sterila un formāla. Kungs bija nospraudis ļoti striktas vadlinijas, kā kas bija jādara, bet ar šīm vadlīnijām viss vēl nebeidzās. Drīzāk tās bija kā līdzeklis, ar ko aizsniegt mērķi. Un mērķis bija tāds, ka Viņa ļaudīm jābūt svētai, priecīgai un uzticīgai derības tautai, kas mācītu pasaulei par patieso Dievu (2. Moz. 19:6, 5. Moz. 4:5-7, Cak. 8:23).

Ko šie panti mums stāsta par israēliešu pielūgsmi svētnīcā? 3. Moz. 23:39-44, 5. Moz. 12:5-7, 12, 18; 16:13-16 _____

Viena no lielākajām cīņām, ar kurām saskaras draudze mūsdienās, ir pielūgsmē un pielūgsmes stils. No vienas puses, draudzes dievkalpojumi var būt auksti, formāli, iesīkstējuši un noteikti bez prieka. Otrās briesmas ir, ja emocijas kļūst par dominējošo faktoru: viss, ko cilvēki vēlas, ir pavadīt labi laiku, „priecājoties” Kungā, bet ziedojot dzelžainu uzticību Bībeles patiesībām.

Svarīgi ir atcerēties mācību, ko varam gūt no svētnīcas modeļa, ka jebkurai patiesai pielūgsmei, kurai vajadzētu novest pie prieka, tas ir jādara Bībeles patiesību kontekstā. Dievs deva israēliešiem ļoti skaidrus, stingrus un formālus norādījumus par svētnīcas būvēšanu un tās kalpošanu, kas viss bija domāts, lai mācītu viņiem patiesību par glābšanu, pestīšanu, starpniecību un tiesu. Un tomēr vienlaikus viņi priecājās Kunga priekšā savā dievkalpojumā. Šī tēma parādās atkal un atkal. Vajadzētu būt skaidram, ka cilvēks var būt ļoti stingrs Bībeles mācībā un tajā pašā laikā piedzīvot priecīgu pielūgsmi. Galu galā, ja glābšanas, pestīšanas, starpniecības un tiesas patiesības nav mūsu prieka vērtas, kas tad ir tā vērts?

Kāda ir tava personīgā pieredze ar prieku Kunga priekšā? Ko tas tev nozīmē? Kā tu vari iegūt priecīgāku pielūgsmes pieredzi? Kā tu vari būt drošs, ka tava pielūgsmes pieredze nav tāda, kāda tā bija šīs nedēļas ievadā minētajam vīram, par kuru stāstīja Tolstojs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļas „Svētnīca un tās kalpošana”, 343. – 358. lpp., „Nadaba un Abija grēks”, 359. – 362. lpp., „Likums un derības”, 367. – 373. lpp., grāmatā „Kristus līdzības” nodaļu „Kunga vīnadārzs”, 288. – 290. lpp., kā arī SDA Bībeles komentāros 4. sēj., 1139., 1140. lpp.

No svētās šehinas „Kungs darīja zināmu savu gribu. Dažreiz dievišķā vēsts augstajam priesterim tika paziņota ar balsi no mākoņa. Reizēm gaisma krita uz eņģeli labajā pusē, kas nozīmēja piekrišanu vai pieņemšanu, vai arī ēna vai mākonis aplāja eņģeli kreisajā pusē, kas nozīmēja nepatiku vai atmešanu.” E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 349. lpp.

„Viņos [Savos ļaudīs] Kungs šajā pasaulē bija paredzējis mājot visā Savā pilnībā. Ne tikai vispārīgā veidā, mājot teltī, bet gan tik pilnīgi pārņemot viņu dzīvi, ka gan viņi, gan caur viņiem visa pasaule redzētu, ka Mesija ir Dieva mājoklis.” F. C. Gilberts „Praktiskas mācības no Israēla pieredzes mūsdienu draudzei” (Concord, Mass: Good Tidings Press, 1902), 351. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu vari citiem palīdzēt ieraudzīt, ka desmitā maksāšana un ziedojumi patiešām ir pielūgsmē? Ko mēs zaudējam, ja nemaksājam desmito un neziedojam?

2. Pārdomājiet savas draudzes dievkalpojumus. Vai tie sliecas drīzāk būt auksti, formāli, sterili un bez prieka? Vai arī tie sliecas būt emocionāli, sajūsmas un jūtu pilni? Varbūt jūsu draudze piedzīvo veselīgu līdzsvaru starp abām šīm galējībām? Pārrunājiet.

3. Lai aizsniegtu tos, kas nav draudzē, dažas draudzes ir radikāli mainījušas savus dievkalpojumus. Lai gan tas var būt ļoti labi, no kādām briesmām viņiem vajadzētu sargāties (piemēram, no kompromisiem, no svarīgu Bībeles patiesību aizskalošanas)?

4. Ir dievkalpojumi, kur jau daudzus gadus visu ir noteikuši zināmi rituāli, kas arī tiek minēti kā iemesls, kāpēc pārmaiņas nav vēlamas. Kā tu reaģētu uz atbildi „Tas taču vienmēr tā ir darīts!” gadījumā, kad ir ierosinātas pārmaiņas, bet kāds tās ir noraidījis?

5. Zemes svētnīca bija svēta vieta. Tā bija vieta, kur mājāja pats Dievs. Vienlaikus Israēla bērniem vajadzēja šajā vietā priecāties Kunga priekšā. Ko mēs varam mācīties par pielūgsmi no šīs svarīgās patiesības?